

δι' ἧς διεβχίνουμεν καὶ ἐθαύμαζε τὸν πλοῦτον καὶ τὴν πολυτέλειαν τῶν ὄσων ἔβλεπεν. Ἦθελε τὸ ἐν, ἤθελε τὸ ἄλλο! . . . πότε ἕνα ὠραῖον πῖλον, πότε ἐν φόρεμα, ἐνίοτε ἀδάμαντας, πολ- λάκις γλυκίσματα. Καὶ ὅμως ὅλαι αὐταὶ αἱ ἐπιθυμῖαι ἦσαν στιγμιαῖαι, πτερωταὶ, ἤρχοντο καὶ ἔφευγον, ἐπέτων ὡς πτηνὰ, ὡς χρυσαλλί- δες. Μία μόνη ἦτο ἰσχυρὰ καὶ βαθέως ἐντετυ- πωμένη εἰς τὴν καρδίαν τῆς· ἐπεθύμει ἐν κανά- ριον, ἐν ὠρισμένον κανάριον, ὃ δὲ εὐτυχῆς κά- τοχος τοῦ περιποθήτου πτηνοῦ ἦτο ἡ θυρωρὸς τῆς οἰκίας τῆς.

Ἄφ' οὗ τὴν ἐνυμπεύθην ἡ ἀπαίτησις ἔλαβε μεγαλητέραν ἀκόμη ἔντασιν. Ἐζήτει πάντοτε τὸ τόσον ἀγαπητὸν κανάριον. Οἰοσθήτοτε ἄλ- λος θὰ μὲ ἐνόμιζεν εὐτυχῆ ἀκούων ὅτι ἡ σύζυ- γός μου δὲν μοὶ ἐζήτει ἄλλο δῶρον παρὰ ἐν κανάριον· ἀλλ' ἡ θυρωρὸς κατ' οὐδένα τρόπον δὲν ἐνόει νὰ παραχωρήσῃ τὸν πτερωτὸν ψάλτην. . . καὶ ἐκελάδει τόσον ὠραῖα!

Πρωῖαν τινα τοῦ Ἰουλίου 1830 ἐπαρουσιά- σθην πρὸς τὴν θυρωρὸν μετὰ θερμὰς παρακλήσεις τῆς Ἄννας·

— Δὲν κελαδεῖ ἄσχημα τὸ κανάρι σου, Κυ- ρὰ Πετῆ (οὕτως ὠνομάζετο), τῆ λέγω· ἐπεθύ- μουν ἐν παρόμοιον διὰ τὴν Ἄνναν. . . εἶναι ὠ- ραιότερον αὐτό. . . Ποῦ ἤμποροῦσα νὰ εὔρω ἐν παρόμοιον;

Ἡ θυρωρὸς μὲ ἐξαπέστειλε τὸν δυστυχῆ νὰ ἀ- γοράσω ἐν εἰς τὴν ὁδὸν δεῖνα, ἀριθμὸς δεῖνα. Καὶ ἡ Ἄννα ἤθελεν ἐκεῖνο.

— Εἶνε πολὺ μακρὰν, Κυρὰ Πετῆ, αὐτοῦ, ὅ- που μὲ στέλλεις.

— Πηγαίνω ἐγὼ νὰ σὰς τὸ ἀγοράσω, ἀπὴν- τησεν, ἀρχίζουσα νὰ λαμβάνῃ ὑπονοίας.

— Ἄκουσε, Κυρὰ, ἂν διὰ πενήντα φράγκα. . .

— Οὔτε δι' ἑκατὸν, μὲ διέκοψε λέγουσα, νοή- σασα ποῦ ἔτεινεν ὁ λόγος.

— Καλὰ λοιπὸν, ἑκατὸν. . .

— Ὅχι.

— Ἐκατὸν πενήντα.

— Ὅχι.

— Διακόσια.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν τὸ δίδω.

Ἐπέστρεψα κατησχυμένος εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ ἐδιηγήθην τὰ γενόμενα εἰς τὴν Ἄνναν. Ἄλλὰ δυστυχῶς αἱ δυσκολίαι ἐξάπτουσιν ἔτι μᾶλλον τὰς ἐπιθυμίας. Τώρα πρὸ πάντων ἡ Ἄν- να ἤθελε τὸ κανάριον τῆς Κυρᾶς Πετῆς.

Τί νὰ κάμω; . . .

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐκρήγνυται ἡ ἐπικνάστα- σις τοῦ Ἰουλίου, ἀνατρέπεται ὁ θρόνος τῶν Βουρβόνων καὶ φεύγει ἐξόριστος ὁ Κάρολος ὁ δέ- κατος. Ὁ μαρκήσιος τοῦ Μ., ὅστις καὶ αὐτὸς κατῴκει εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν, εἰς τὸ κάτω πά- τωμα, μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἐξορίαν τοῦ κυριάρχου του, ἀπεσύρθη μετ' οὐ πολὺ εἰς

τὴν ἐξοχὴν. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, τὴν δευτέ- ραν μ.μ. Ὁραν ἡ Κυρὰ Πετῆ, φιλοβασιλικωτάτη καὶ αὐτῇ, ἐπρόκειτο νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν γηραιὸν μαρκήσιον.

Τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς Ὁραν πορεύομαι εἰς τὸ δωμάτιον τῆς θυρωροῦ. Ἐλεῖπεν αὐτῇ. Στέλλω τὸν ἄνδρα τῆς νὰ μοὶ ἀγοράσῃ καπνὸν καὶ μένω μόνος μόνος μὲ τὸ κανάριον! Εἶχον ἐν ἄλλο ἔ- τοιμον· τὸ ρίπτω εἰς τὸ κλωβίον, λαμβάνω ἐκεῖ- νο καὶ . . . τρέχω πρὸς τὴν Ἄνναν. Δύνασαι νὰ φαντασθῆς, ἀναγκάστα, εἰς ποῖον πέλαγος εὐ- δαιμονίας εὐρέθη αὐτῇ!

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐπανέρχομαι εἰς τῆς θυ- ρωροῦ καὶ προφασίζομαι ὅτι εἶχον καταληφθῆ χθὲς αἴφνης ὑπὸ πυρετοῦ καὶ διὰ τοῦτο ἠναγ- κάσθην δρομαίως νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ περιμεῖνω τὸν καπνόν. Μεταξὺ δὲ ἄλλων τῆ λέγω·

— Ἀλήθεια, Κυρὰ, ἔχεις ἀκόμη τὸ κανάρι σου;

— Ἄκους ἐκεῖ. . .

— Διακόσια πενήντα φράγκα σοῦ δίδω, μοῦ τ' ἀφίνεις;

— Οὔτε χίλια νὰ μοῦ δώσουν τώρα δὲν τὸ δίδω.

— Διὰ τί;

— Τὸ καυμένο! Ἄφ' οὗτο ἔφωγεν ὁ καλὸς μας βασιλεὺς, ὁ Κάρολος, δὲν ἐκελάδησεν οὔτε μία φορὰ!

Σ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΩΝΙΑΝ

Τίς τὴν ψυχὴν μου θὰ ἡμερώσῃ,
τίς εἰς τὸν πόθον μου θέλει δώσει
περὰ Ζεφύρου;
τίς εἰς τοὺς τόπους θέλει μὲ φέρει,
ὅπου ὁ Μῆλης στιλπνὸς μαρμαίρει
ὡς πλάξ ἀργύρου;

Ἐκεῖ γλυκεῖται πνεύσιν αὔραι,
καὶ εἰς τὸ κύμα δονοῦνται μαῦραι
σκιαὶ πλατάνων·
ἐκεῖ εὐώδης θάλλει μυρσίνη,
ἐκεῖ τὰ πάντα τέρψις, γαλήνη,
πλὴν τῶν τυράννων!

Ἡ τυραννὴ τὴν φρίκην σπεῖρει,
καὶ τῆς ὠραίας φύσεως φθείρει
τὴν ἁρμονίαν·
αὐτὴ μαραινὴ τὰ κάλλιστ' ἄνθη,
καὶ ἡ πνοὴ τῆς ἐπελυμάνθη
τὴν Ἰωνίαν.

Ἄλλ' ἂν τὰ κάλλη τῆς λαίλαψ τύπη,
ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἀνακύπτει
πλέον ὠραῖα·

κ' εἰς τὴν γλυκεῖαν μορφήν τῆς ἔτι
τὸ δουλικόν τῆς πένθος προσθέτει
θέλιγτρα νέα.

Οὕτως εἰς ῥόδον πίπτει βαρεῖα
ἢ ὀλοῦζουσα τρικυμία
μὲ ὄμβρου σάλου·
πλὴν εἰς τὴν ἰσσην ἀνεμοζάλην
ὑπερηφάνως ἐγεῖρει πάλιν
μέτωπον θάλλον.¹

1. Ἰωάννης Καρυστοῦτος.